

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: ■■■, zastoupeného Mgr. Gabrielou Knapovou, advokátkou se sídlem Svitákova 10/2729, Praha 5, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č. j. 3487/1.30/13/14.3,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 4. 11. 2013, č. j. 3487/1.30/13/14.3 a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 19. 8. 2013, č. j. 19960/7.71/13/14.3, se zrušují pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Gabriely Knapové, advokátky se sídlem Svitákova 10/2729, Praha 5, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 19. 8. 2013, č. j. 19960/7.71/13/14.3. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za to, že jako zaměstnavatel umožnil nejméně dne 16. 2. 2012 ve své provozovně na adrese ■■■, Žatec, výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2, 3 téhož zákona fyzické osobě ■■■, státní příslušnost ■■■ republika, která v okamžiku zahájení kontroly oblastního inspektorátu práce dne 16. 2. 2012 v 9:05 hodin stála za pultem v pracovním oděvu s logem žalobce a krájela sýry, přičemž tuto práci vykonávala pro žalobce bez povolení k zaměstnání vyžadovaného podle § 89 zákona o zaměstnanosti a bez povolení k pobytu na území České republiky, čímž se žalobce dopustil správních deliktů podle § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti.

Žalobce v žalobě namítal, že nebyla naplněna a prokázána objektivní stránka předmětných správních deliktů, neboť nikdy neprojevil vůli paní ■■■ zaměstnat a umožnit tak

výkon nele ■■■, českou státní občanku. Skutečnost, že vedoucí provozovny zcela v rozporu s pokyny a záměry žalobce přijala na pozici prodavačky pod identitou ■■■ paní ■■■ svědčí o tom, že se dopustila přestupku dle § 139 zákona o zaměstnanosti tím, že právě ona umožnila ■■■ výkon nelegální práce. Navíc uvedla žalobce v omyl o tom, že pracovní poměr byl řádně uzavřen s ■■■. Oblastní inspektorát práce ani žalovaný se k této obraně žalobce nijak nevyjádřili. Žalobce také nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nevynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné spravedlivě požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Zdůraznil, že na základě osobního dotazníku byla na pozici prodavačky vybrána ■■■, pro niž byla v den nástupu na prodejně připravena pracovní smlouva a vedoucí provozovny poté standardně personálnímu oddělení pracovní smlouvu s podpisem ■■■ odevzdala a tvářila se, že i po personální stránce je vše v pořádku. Žalobce měl k dispozici také číslo bankovního účtu, jehož majitelkou je ■■■, a na který byla pravidelně vyplácena mzda. Ze všech těchto důvodů žalobce požadoval, aby napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí oblastního inspektorátu práce byla zrušena.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 16. 2. 2012 provedl oblastní inspektorát práce kontrolu v provozovně žalobce na adrese ■■■. Při výkonu práce spočívající v krájení sýrů a obsluhy za pultem byla zjištěna fyzická osoba, cizinka, Aliona Stoian, státní příslušnost ■■■ republika.

Výsledky kontroly byly shrnuty a zdokumentovány v protokolu o kontrole, se kterým byl žalobce seznámen dne 9. 3. 2012, kdy převzal stejnopis protokolu.

Oblastní inspektorát práce pokládal za prokázané, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti, a proto vydal příkaz ze dne 23. 4. 2012, kterým žalobci uložil za zmíněný delikt pokutu ve výši 250 000 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti shora uvedenému příkazu podal žalobce včasný odpor a oblastní inspektorát práce proto žalobci připsal ze dne 25. 3. 2013 oznámil, že po podání odporu správní řízení pokračuje.

Dne 19. 8. 2013 vydal oblastní inspektorát práce po provedeném správním řízení rozhodnutí č. j. 19960/7.71/13/14.3, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správních deliktů podle § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti, kterých se měl dopustit tím, že nejméně dne 16. 2. 2012 ve své provozovně na adrese ■■■, Žatec, umožnil výkon nelegální práce fyzické osobě – cizince ■■■, státní příslušnost ■■■ republika, která v okamžiku zahájení kontroly oblastního inspektorátu práce v 9:05 hodin stála za pultem v pracovním oděvu s logem žalobce a krájela sýry, přičemž tuto práci vykonávala pro žalobce bez povolení k zaměstnání vyžadovaného podle § 89 zákona o zaměstnanosti a bez povolení k pobytu na území České republiky. Za spáchané správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Proti rozhodnutí oblastního inspektorátu práce podal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odvolání, ve kterém namítal v podstatně shodné skutečnosti jako v podané žalobě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že porušení právní povinnosti právnickou osobou je vždy posuzováno bez ohledu na prvek zavinění, na základě principu

objektivní odpovědnosti a že právnická osoba jedná jako celek, to znamená nejen prostřednictvím svých statutárních orgánů, ale také prostřednictvím svých zaměstnanců, členů apod. Žalobce by za předmětný správní delikt neodpovídal pouze tehdy, když by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné spravedlivě požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, což se však nestalo. Žalovaný upozornil na značný věkový rozdíl mezi zaměstnankyní ■■■ (narozenou 1946) a zjištěnou osobou ■■■ (narozenou ■■■), který činí více než 30 let a dá se tudíž důvodně předpokládat vizuální rozdíl mezi osobou pětatřicetiletou a osobou v důchodovém věku. Dle žalovaného pak bylo možno při dodržení standardních postupů při přijímání zaměstnanců zjistit, že v případě osob ■■■ a ■■■ došlo k záměně identit. Žalovaný zdůraznil, že považuje jednání žalobce za vysoce společensky škodlivé. Nerespektování povinnosti mít pro výkon práce cizince vydané povolení k zaměstnání a povolení k pobytu ztěžuje řízenou regulaci zaměstnávání cizinců a dochází tak k poškozování trhu práce a politiky zaměstnanosti. Míru typové závažnosti daného protiprávního jednání vyjadřuje zákonodárce pomocí rozmezí výše pokuty, v jejímž rámci lze daný správní delikt sankcionovat. Pokuta byla uložena v souladu s § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, když oblastní inspektorát práce přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Za spáchaný správní delikt lze žalobci uložit dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokutu v rozmezí od 250 000 Kč do 10 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Shora uvedenou zákonnou hranici nelze při vyměřování výše pokuty snížit.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. s výhradou, jež bude rozvedena dále.

Soud předesílá, že řízení bylo přerušeno s ohledem na předložení návrhu na zrušení části § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti Ústavnímu soudu. V řízení soud pokračoval poté, co Ústavní soud ve věci návrhu na zrušení části uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti, podle něhož byla i žalobci za správní delikt uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, rozhodl nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13, publ. pod č. 219/2014 Sb. Zrušení části uvedeného ustanovení zmíněným nálezem Ústavního soudu ovšem nebránilo přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska žalobních námitek.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012, se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 nebo 2. Podle § 140 odst. 1 písm. e) se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3.

Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce. Podle § 5 písm. e) bod 3 se nelegální prací rozumí, pokud fyzická osoba - cizinec vykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného povolení k pobytu na území České republiky, je-li podle zvláštního právního předpisu vyžadováno.

Žalobce nezpochybňuje skutková zjištění správních orgánů a nezpochybňuje ani to, že výkon nelegální práce byl umožněn v příčinné souvislosti s jednáním jeho zaměstnankyně vykonávající funkci vedoucí provozovny, která ■■■ přijala jako prodavačku namísto ■■■ a nechala ji podepsat pracovní smlouvu pod jménem Dolejšová. Žalobce však tvrdí, že za správní delikt neodpovídá, neboť nikdy neměl v úmyslu paní Alionu Stoian zaměstnat a za své protiprávní jednání by měla být postižena především vedoucí provozovny, která výkon nelegální práce umožnila.

Naše platná právní úprava postihu porušování právních povinností právnickou osobou je založena na odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek. Protože právní úprava výslovně neupravuje okruh osob, jejichž protiprávní jednání zakládá odpovědnost právnické osoby, je nutno vyjít z obecných ustanovení o jednání právnických osob. Jako právní subjekt jedná právnická osoba prostřednictvím statutárních orgánů, zaměstnanců, členů apod., tedy osob, které použila ke své činnosti. Jednání nemusí uskutečnit orgán nebo představitel právnické osoby, postačí jednání řadového zaměstnance. Právnická osoba odpovídá za správní delikt v naprosté většině případů bez ohledu na zavinění (srov. ■■■ a kol. Základy správního trestání, 5. vydání, s. 155). Také v projednávaném případě se jedná o odpovědnost objektivní, i když s připuštěním liberačních důvodů v § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, dle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Znakem každého správního deliktu, a to i správního deliktu, za nějž se činí odpovědnou právnická osoba ve formě objektivní odpovědnosti, je jeho objektivní stránka, kterou se právě od sebe jednotlivé správní delikty odlišují. Znakem deliktu je tedy jednání jako projev vůle ve vnějším světě, kterým došlo k porušení povinností. Teprve porušením povinnosti je porušen zájem společnosti. V posuzované věci je jednání vymezeno tak, že právnická osoba „umožní výkon nelegální práce“. To podle názoru zdejšího soudu znamená odpovědnost za výsledek. K vyvození odpovědnosti tak postačí správnímu orgánu prokázat porušení zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 4 As 32/2011 – 78, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006 – 65, či rozsudek téhož soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 6 Ads 129/2010 – 55). Žalobce by za delikt neodpovídal jen tehdy, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil (§ 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti), což se však v daném případě nestalo. Žalobce se porušení právních předpisů vyhnout mohl, pokud by zavedl taková vnitřní kontrolní opatření, která by byla schopna závadný stav odhalit, a ta důsledně dodržoval. Vzhledem ke společenské škodlivosti nelegální práce považuje soud za zcela legitimní takové efektivní vnitřní kontrolní mechanismy po žalobci požadovat.

Kromě toho, že právnická osoba odpovídá za správní delikt jako samostatný právní subjekt, může být porušení nebo nesplnění právní povinnosti adresované právnické osobě postihováno prostřednictvím fyzických osob jednajících za právnickou osobu. V projednávaném případě zákon o zaměstnanosti v § 139 odst. 1 stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že d) umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2, f) umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3. S ohledem na zásadu legality postihu správních deliktů právnických osob je však uplatnění odpovědnosti za přestupek subsidiární. Ani případný postih fyzické osoby za přestupek, tak nezabavuje právnickou osobu odpovědnosti za správní delikt.

Soud tedy uzavírá, že správní orgány nepochybily, když na základě zjištěného skutkového stavu dospěly k závěru, že se žalobce správních deliktů dle § 140 odst. 1 písm. c) a e) dopustil.

Nyní již k výši uložené pokuty. Žalobci byla pokuta ve výši 250 000 Kč uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 1. 1. 2012, před novelizací provedenou zákonem č. 136/2014 Sb. s účinností od 1. 1. 2015, podle něhož se podnikající fyzické osobě uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle [odstavce 1 písm. c\)](#) a [e\)](#), nejméně však ve výši 250 000 Kč.

Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014, publ. ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 Sb. zrušil dnem jeho vyhlášení část ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb. ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ pro rozpor s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod. Konstatoval, že pokuta uložena na spodní hranici 250 000 Kč může mít likvidační povahu a neumožňuje řádnou individualizaci konkrétního případu s přihlédnutím k osobním a majetkovým poměrům delikventů, je proto stanovena zjevně nepřiměřeně a dosahuje ústavní dimenze.

K problematice zrušení právního předpisu, či jeho části, Ústavním soudem ve vztahu k rozhodování ve správním soudnictví se již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, publ. ve Sb. NSS 2/2003. Na citovaný rozsudek pak navazují další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 24. 11. 2010, č. j. 9 As 2/2008-125 či ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 28/2012-16, dostupné na www.nssoud.cz), které rovněž vycházejí z premisy, že zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu. V takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, tj. s ústavou. Ve vztahu ke shora citovanému ustanovení zákona o zaměstnanosti důsledky derogačního nálezu ÚS Pl. ÚS 52/13 rozebral Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Ads 80/2013 – 41.

Vycházejí ze shora uvedeného, dospěl soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce k závěru, že uložená pokuta na spodní hranici 250 000 Kč je protiústavní, zasahující do práva žalobce dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Oblastní inspektorát práce uložil pokutu ve výši rovnající se spodní hranici sazby stanovené v § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Při odůvodnění výše pokuty uvedl, že přihlédl k prokázanému rozsahu nelegální práce, jejíž výkon žalobce umožnil jedné fyzické osobě – cizinci a k okolnostem, za nichž byly projednávány správní delikty spáchány, mimo jiné i k tomu, že žalobce se porušení zákona dopustil poprvé. Konstatoval, že si učinil vlastní úsudek o majetkových poměrech žalobce, a to na základě údajů vedených o žalobci v obchodním rejstříku a sbírce listin (údaje o základním kapitálu a výroční zpráva za rok 2011), které však blíže nekonkretizoval, a dospěl k závěru, že uložená pokuta není pro žalobce likvidační. Žalovaný se s výši uložené sankce ztotožnil, když zdůraznil, že správní orgány nemohou uložit sankci nižší, než je spodní

hranice zákonného rozpětí. Z právě uvedeného plyne, že správní orgány nemohly dostatečně individuálně případ posoudit a zohlednit poměry žalobce a jeho majetkovou situaci.

Soud z uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnosti postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu trpí stejnou nezákonností, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přistoupil rovněž k jeho zrušení. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, přičemž v dalším řízení budou správní orgány vázány vysloveným právním názorem soudu, včetně vypořádání ostatních uplatněných žalobních bodů, ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Jejich úkolem tedy bude znovu rozhodnout o uložení pokuty za spáchaný správní delikt způsobem, který nebude představovat pokutu likvidačního charakteru a bude odpovídat zjištěným majetkovým poměrům žalobce, jakož i ostatním zákonným kritériím pro uložení pokuty.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalobce s daným postupem vyslovil souhlas a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právní zástupkyně. Odměna zástupkyně činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož má žalobce právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl soud tak, že je žalovaný povinen nahradit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 9 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. května 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu